

Associacions col·laboradores

Tots els dies 9

- 65 -

11 de juny de 2022

(Museu de Belles Arts Sant Pio V. Valencia ciutat)

Desembarc de Ferran VII en el Port de Santa Maria, 1823-1828

Autorretrat, 1820

José Aparicio Inglada

(Alacant, 1770 - Madrid, 1838)

Tots els fullets de l'activitat *Tots els dies 9* realitzades fins ara se poden trobar en pdf en:
www.convenciovalencianista.org i www.rogleconstantillombart.com

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

JOSÉ APARICIO INGLADA (Alacant, 1770 – Madrit, 1838)

José Aparicio Inglada naixque el 16 de decembre de 1770 en la ciutat d'Alacant. Fon el septim fill d'una familia numerosa de huit germans. Sos pares foren Vicente Aparicio i Manuela Inglada. Muigue en Madrit el 10 de maig de 1838 a l'edat de 68 anys.

Des de molt jovenet les inquietuts artistiques pel dibuix el portaren a formar-se en la seua ciutat natal, entre l'afamat taller dels Espinosa i l'Escola de Dibuix del Consulat Maritim i Terrestre, centre que oferia la primera formacio oficial relacionada en les belles arts en Alacant, pero a on nomes se podien cursar els considerats "estudis menors". En el devindre dels temps ocuparia el carrec de director interi d'esta institucio.

Aparicio es converti en u dels alumnes mes destacats d'esta escola pero, per a continuar la seua formacio, hague de traslladar-se a la ciutat de Valencia i matricular-se en la Real Academia de Belles Arts de Sant Carles, a on perfeccionarà la tecnica de pintura a l'oli. Guanyaria el primer premi de pintura en 1793. La seua rapida progressio i l'interes per ampliar les techniques pictoriques feren que se traslladara a Madrit, a la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando. En 1796 obtingue el primer premi de primera classe de pintura en el quadro titulat *Godoy presentant la pau a Carles IV*. El guardo estava dotat en una beca de 12.000 reals de vello anuals mes 6.000 per a bossa de viage per a anar pensionat a formar-se a Paris i posteriorment a Roma.

En 1799 aplega a un Paris posrevolucionari. Allí tindra com a mestre a Jacques-Louis David i sera companyer del gran pintor romantic Ingres; tambe coincidirà en uns atres futurs artistes, com Juan Antonio Ribera Fernández i José de Madrazo, que, com ell, se varen impregnar del neoclassicisme i el romanticisme del mestre David. L'aprenentage i l'estancia en esta ciutat tindrien la seua recompensa en l'obtencio d'una medalla d'or en 1805 pel llenç *L'Epidemia d'Espanya o La febra groga de Valencia*. A l'any següent s'instal·laria en Roma a on hauria de permanence durant varis anys a causa de l'invasio napoleonica.

En el periodo que passa en la capital italiana pintà el quadro *El rescate de cautivos en tiempos de Carlos III*, obra per la qual ingressaria com a academic de merit en l'Accademia Nazionale di San Luca, encara que, com el restant d'artistes becats residents en Roma, al negar-se a jurar fidelitat a José Bonaparte, permanence empresonat en el Castell de Sant'Angelo fins que, a la caiguda de Napoleo, es lliberat. Reclamat pel govern espanyol, regressaria en 1815 a Madrit, a on s'establiria definitivament al ser nomenat pintor de cambra del rei Ferran VII, monarca absolutiste en un dels periodos historics mes convulsos de l'istoria peninsular, dels quals Aparicio va deixar constancia en les seues

obres.

Des d'eixe moment se convertiria en un artiste famos pels temes abordats, patriotics i historics, com per eixemple l'obra –en la que emplearia dos anys– *Las glorias de España*, en la que comença una serie de quadros de gran tamany en els que representa temes sobre la guerra de l'Independencia, com *La fam de Madrit* (1818) o d'enaltiment de la corona, *Desembarc de Ferran VII en l'illa de León* (1827) (perdut en un incendi en 1915); sent estes dos obres de les mes conegudes del pintor. L'ultima li valdria ser nomenat, en 1829, academic de merit en la Real Academia de Sant Carles de Valencia i posteriorment director de la Real Academia de San Fernando en Madrit, carrecs que reflectixen l'exit que conseguí, tant en l'ambit professional com en l'academic, just en un moment en el qual les academies representaven els centres del mon artistic i des de les quals es marcava el gust de l'epoca.

La febra groga en Valencia, 1805

A partir de 1833, en la mort de Ferran VII, la seua figura fon denostada pels nous governs lliberals per la vinculacio que havia mantingut en el monarca absolutiste, lo qual faria que anara perdent prestigi i consideracio com a artiste, de tal manera que moriria en 1838 pobre i en soletat.

Estem davant d'un dels majors exponents de la pintura neoclassica espanyola de les primeres decades del segle XIX. Els critics d'art cataloguen la seua produccio de manera desigual i califiquen el seu estil d'academiciste, presumit i en exageracions grandiloqüents; els seus llenços de tema patriotic i historic son testimonis de l'epoca que li tocà viure, obres que, degut ad esta tematica, foren destinades a centres oficials i molts atres propietat de families nobiliaries. El Museu del Prado conserva un bon conjunt d'obres d'Aparicio, majoritariament retrats.

M^aA. M. C

(Text pres de l'original del *Rogle* 188, de maig de 2022.)